

There is no translation of this article

СРЕЩА С КАТОЛИЧЕСКАТА ОБЩНОСТ

Църквата „Свети Архангел Михаил“ в гр. Раковски Понеделник, 6 май 2019 г.

Скъпи братя и сестри, Добър ден! Благодаря ви за топлото посрещане, за танците и че ми засвидетелствахте почитта си. Казват ми, че преводът е на екраните. Нека да е така.

Монсиньор Йовчев ме помоли да ви помогна - в тази радост от срещата с Божия народ с

неговите многобройни лица и очарование - да ви помогна "да гледате с очите на вярата и на любовта". Преди всичко бих искал да ви благодаря, че ми помогнахте да видя по-добре и да разбера малко повече причината, поради която тази земя бе толкова обичана

и важна за Свети Йоан XXIII, тук където Господ подготвяше това, което щеше да стане важна стъпка в нашето църковно пътуване. Между вас се бе породило силно приятелство към православните братя. Именно това поведе Йоан XXIII по пътя на създаването на така дългоочакваното и крехко братство между хората и общностите.

Да гледаме с очите на вярата, искам да припомня думите на „Добрия папа“ (*бел.пр. Папа Йоан XXIII*

), който съумя да настрои сърцето си с Господа по такъв начин, за да може да каже, че не е съгласен с онези около него, които виждат само злото и да ги нарече пророци на нещастие. Според него бе необходимо да се вярва в Провидението, което непрекъснато ни съпровожда и дори в трудностите е способно да сътвори прекрасни и неочаквани планове

(*Слово при откриване на Втория Ватикански събор, 11 октомври 1962 г.*)

Божиите хора са тези, които са се научили да виждат, да се доверяват, да откриват и да се ръководят от силата на възкресението. Те признават, че има болезнени и особено несправедливи ситуации или моменти, но те не остават с ръце в джобовете, уплашени или още по-лошо, подхранващи климат на недоверие, неразположение или досада, защото това не само вреди на душата, но и отслабва надеждата, като предотвратява всяко възможно решение. Божиите мъже и жени са тези, които имат смелостта да направят първата стъпка - това е важно: направете първата стъпка - и се стремете креативно да застанете на преден план, свидетелствайки, че Любовта не е мъртва, а преодолява всяко препятствие. Божиите мъже и жени започват да действат, защото знаят, че в Исус самият Бог се намесва от първо лице. Той пожертва, собствената си плът, така че никой да не се чувства сам или изоставен. И в това се крие красотата на нашата вяра: Бог, който активно участва, превръщайки се в един от нас.

В този смисъл бих искал да споделя с вас опита си от преди няколко часа. Тази сутрин имах радостта да се срещна в бежанския лагер „Враждебна“ с бежанци от различни страни на света, търсещи по-добър живот, от този който са напуснали, а също така се срещнах с доброволци на „Каритас“. [аплодисменти на доброволците на „Каритас“, които се изправят, облечени в червени блузи] Когато влязох тук и видях доброволците на „Каритас“, попитах кои са те, защото мислех, че са пожарникари! Така облечени в червено! Там (в Центъра „Враждебна“) ми казаха, че сърцето на Центъра, на този бежански център, произтича от осъзнаването, че всеки човек е Божи син, независимо от етническата

му принадлежност или религиозно вероизповедание. За да обичаш някого, няма нужда да му искаш автобиографията; любовта предшества, винаги излиза напред. Защо? Защото любовта е безвъзмездна. В този Център на „Каритас“ има много християни, които са се научили да гледат със същите очи Господ, който не обръща внимание на определенията, а търси и очаква всеки с очите на Отца. Но знаете ли какво? Трябва да бъдем внимателни! Ние изпаднахме в културата на определенията, на етикетите: "този човек е такъв, онзи човек е онакъв ...". А Бог не иска това. Човекът е образ и подобие на Бога. Без определения! Нека Бог постави определенията; ние поставяме любовта във всеки човек. Същото се отнася и за дърдоренето, брътвежа. Колко ни е лесно да говорим така: "Леле, този е такъв, онзи прави онова ...". Ние винаги даваме определения на хората. Аз не говоря за вас, защото знам, че тук няма бърборене, но да помислим за местата, където се говори. Това е определението: ние поставяме определения на хората. Трябва да преминем от културата на определението към реалността на съществителното. Да гледаш с очите на вярата е покана да не прекарваш живота си в поставяне на етикети, да делиш хората на такива, достойни за любов, и на други, които не са достойни, а да се опиташ да създадеш условия, така че всеки човек да може да се чувства обичан, особено тези, които се чувстват забравени от Бога, защото са забравени от братята си. Братя и сестри, този, който обича, не губи време да оплаква себе си, но винаги вижда нещо конкретно, което може да направи. В този Център сте се научили да виждате проблемите, да ги разпознавате, да се изправяте пред тях; оставете се да бъдете призвани и се опитайте да ги различавате с очите на Господа. Както казва папа Йоан: "Никога не съм познавал песимист, който да е направил нещо добро". Песимистите никога не вършат нищо добро. Песимистите съсипват всичко. Когато мисля за песимиста, на ум ми идва една красива торта: какво прави песимистът? Налива оцет върху тортата, съсипва всичко. Песимистите унищожават всичко. Вместо това, любовта винаги отваря врати! Папа Йоан е прав: "Никога не съм познавал песимист, който да е направил нещо добро". Господ е първият, който не е песимист и непрекъснато се опитва

да отваря пътища за Възкресение за всички нас. Господ е неизлечим оптимист! Винаги се опитва да мисли добре за нас, да ни изведе напред, да разчита на нас. Колко е хубаво, когато нашите общности са работилници на надеждата! Оптимистът е мъж или жена, които създават надежда в общността.

Но за да придобием погледа на Бога, ние се нуждаем от другите, ние се нуждаем от тях, за да ни научат да гледаме и да чувстваме така, както Исус гледа и чувства; така, че сърцето ни да може да трепти със собствените си чувства. Ето защо ми хареса, когато Митко и Мирослава с малкия си ангел Биляна ни казаха, че за тях енорията винаги е била вторият им дом, мястото, където винаги намират сила да вървят напред в общата молитва и в подкрепата на скъпите им близки хора. Една оптимистична енория, която им помага да се движат напред.

По този начин, енорията се превръща във ваш дом и ви дава чувството, че Господ е там, където всяко семейство и всеки човек се опитва ежедневно да си печели хляба. Там, на кръстопътя стои Господ, който не иска да ни спаси с указ, а влиза и иска да влезе в най-интимните кътчета на нашите семейства и ни казва като на учениците си: "Мир вам!". Поздравът на Господ е прекрасен: "Мир вам!" Там, където има буря, където е тъмно, където има съмнение, там, където има мъка, Господ казва: "Мир вам!" И не само го казва: той го изпълнява.

Доволен съм, че намирате тази "поука" за добра, която обичам да споделям със съпрузите: "Никога не си лягайте гневни, нито една нощ" (и, доколкото мога да видя, при вас дава резултат). И тази максима може да послужи на всички християни. Обичам да казвам на семействата да не се карат, но ако се карат, няма проблем, защото е нормално да се ядосвате. Това е нормално. Понякога кавгата е по-голяма, понякога летят чинии, но няма проблем да се ядосваш, стига в края на деня да се помирите. Никога не завършвайте деня с кавга. На всички женени: никога не завършвайте деня с кавга. И знаете ли защо? Защото "студената война" на следващия ден е много опасна. „Е, отче, как може да се помирим? Къде мога да науча думите, за да постигна мир?" Направете това [прави жеста на милувка]: направен е един жест и настъпва мир. Просто жест на любов. Ясно ли е? Това е за семействата. Вярно е, че както разказахте, вие преминавате през различни изпитания. Ето защо е необходимо да бъдете внимателни, за да не завладяват никога сърцето гневът, негодуванието или

горчивината. И в това ние трябва да си помагаме един на друг, да се грижим един за друг, така че пламъкът, който Духът е запалил в сърцата ни, да не угасва никога.

Вие признавате и сте благодарни, че вашите свещеници и вашите сестри се грижат за вас. Те са добри! Аплодисменти за тях. Но когато ви слушах, бях поразен от този свещеник, който не споделя колко е бил добър през тези години на служение, но говори за хората, които Бог е поставил до него, за да му помогнат да стане добър Божи служител. Тези хора сте вие.

Божият народ благодари на своя пастир и пастирът признава, че се учи да бъде вярващ - обърнете внимание на това: учи се да бъдете *вярващ* - с помощта на своя народ и на семейството си, бидейки сред тях. Когато свещеник или богопосветен човек, дори епископ като мен, се отдалечи от Божия народ, сърцето охлажда и губи тази способност да вярва като Божия народ, затова ми харесва това твърдение: Божият народ помага на богопосветените - било свещеници, епископи или монахини - да бъдат вярващи. Божият народ е жива общност, която поддържа, придружава, интегрира и обогатява. Никога разделени, а обединени, всеки да се научи да бъде знак и Божия благословия за другите. Без своя народ, свещеникът губи самоличността си, а хората могат да се разпръснат без своите пастири. Пастирът, който подкрепя и се бори за своя народ и хората, които подкрепят и се борят за своя пастир. Това е страхотно! Всеки посвещава живота си на другите. Никой не може да живее само за себе си, ние живеем за другите. И това е казал Свети Павел в едно от посланията си: "Никой не живее за себе си". - Отче, познавам човек, който живее за себе си. Този човек щастлив ли е? Дали е способен да дарява живот на другите? Може ли да се усмихне? Това са егоистични хора. Свещеническият народ е със свещеника и може да каже: „Това е моето тяло, което за вас ще бъде принесено в жертва“. Това е Божият народ, обединен със свещеника си. Така се научаваме да бъдем църква - семейство - общност, която приветства, слуша, придружава, грижи се за другите, разкривайки истинското си лице, което е лицето на майката. Църквата е майка. Църквата - майка, която живее и прави проблемите на децата си нейни, без да предлага готови отговори. Не. Майките, когато трябва да отговорят на реалността на децата си, казват това, което им дойде на ум в момента. Майките нямат готови отговори: те отговарят със сърцето, с майчиното си сърце. Така Църквата, тази Църква, която е съставена от всички нас, хора и свещеници, епископи, богопосветени, всички заедно търсят жизнения си път, пътищата

на помирението; Църквата се опитва да направи реално Царството Божие. Църква - семейство - общност, която взема в ръцете възлите на живота, които често са големи кълба, и преди да ги разплете, ги прави свои собствени, приема ги в ръцете си и ги обича. Както прави майката: когато вижда сина или дъщеря си, които са се „заплели“ в толкова много трудности, тя не ги осъжда: тя приема тези трудности, тези възли в ръцете си, прави ги свои и ги разрешава. Такава е нашата Майка Църква. Така трябва да я разглеждаме. Това е майката, която ни приема такива, каквито сме, с нашите трудности, а също и с нашите грехове. Тя е майката, която винаги може да подреди нещата. Не смятате ли, че е добре да имаш такава майка? Никога не се отдалечавайте, никога не напускате Църквата! И ако се отдалечите, ще загубите спомена за майчинството на Църквата; ще започнете да мислите лошо за своята майка Църква, и колкото по-далеч отиваш, толкова повече този образ на майка ще стане образ на мащеха. Но мащехата е във вашето сърце. Църквата е майка.

Семейство сред семействата - това е Църквата - отворена да свидетелства, както ни казваше сестрата, за днешния свят, за вярата, надеждата и любовта към Господа и към онези, които Той обича по особен начин. Една къща с отворени врати. Църквата е къща с отворени врати, защото е майка. Бях поразен от нещо, което някога беше написал един велик служител на Бога. Той беше поет и много обичаше Богородица. Той беше също свещеник - грешник, той знаеше, че е грешник, но отишъл при Богородица и плакал пред Богородица. Веднъж той написал стихотворение, с което помолил Божията майка за прошка и обещал никога да не напуска Църквата. Той беше написал това: „Тази вечер, Божия майко, обещанието е искрено. Но за всеки случай, не забравяй да оставиш ключа от външната страна на вратата. Мария и Църквата никога не се заключват отвътре! Винаги, ако затворят вратата, ключът е отвън: можете да я отворите. И това е нашата надежда. Надеждата за помирение. "Отче, вие казвате, че Църквата и Богородица са къща с отворени врати, но ако знаехте, отце, лошите неща, които направих в живота: за мен вратите на Църквата, дори и вратите на сърцето на Дева Мария са затворени " - " Прав си, те са затворени, но приближи се, гледай добре и ще намериш ключа отвън. Направи това, отвори и влез. Не е нужно да звъниш. Отвори с този ключ. И това е вярно и за живота!

В този смисъл имам "задача" за вас. Вие сте чеда във вярата на великите свидетели, съумели да засвидетелстват чрез живота си любовта на Господ по тези земи. Братята

Кирил и Методий, свети мъже с големи мечти, са били убедени, че най - добрият начин да говорят с Бог е да го правят на техния собствен език. Това им дава смелостта да се решат

да преведат Библията, така че никой да не бъде лишен от Словото, което дава живот.

Да бъдем къща с отворени врати, по стъпките на Кирил и Методий, днес изисква също да знаем как да бъдем смели и да творим, за да се запитаем как можем да преведем любовта, която Бог изпитва към нас

по конкретен и разбираем начин за младите поколения. Трябва да сме смели, куражливи. Ние знаем и разбираме, че „младите хора, в обичайните структури, често не намират отговори на своите тревоги, на своите нужди, на своите проблеми и на своите рани” (*Esort*

Ap. Postsin. Christus vivit, 202)

. И това изисква от нас ново усилие на въображението в нашите пастирски действия, за да намерим начини да достигнем сърцата им, да научим

за техните очаквания и да насърчим техните мечти, като семейство - общност, което ни подкрепя, придружава и приканва да погледнем в бъдещето с надежда. Голямото изкушение, пред което са изправени новите поколения е липсата на корени, корените, които ги подкрепят, и това ги води до отчуждаване и голяма самота. Нашите млади хора, когато се чувстват призвани да изразят целия си потенциал, много пъти остават на половината път поради разочарованията, които изпитват, тъй като нямат корени, на които да се опрат да гледат напред (*вж. Ibid. , 179-186*). И това състояние се влошава, когато са принудени да напуснат земята си, родината си, семейството си.

Искам да подчертая това, което казах за младите хора, които често губят корените си.

Днес, в света има две групи хора, които страдат много: младите и възрастните хора.

Трябва да ги срещнем. Възрастните хора

са корените на нашето общество, ние не можем да ги отпратим от нашата общност, те са живата памет на нашата вяра. Младите хора се нуждаят от корени, памет. Нека общуват помежду си, без страх. Има едно красиво пророчество на пророк Йоил: "Старите ще сънуват, а младите ще пророкуват" (*вж. 3.1*). Когато младите хора се срещат с възрастните хора и възрастните хора с младите, възрастните започват да живеят отново, започват да мечтаят отново, а младите взимат куража от старите, те вървят напред и започват да правят това, което е толкова важно в живота им, а именно да

посещават бъдещето. Нуждаем се от млади хора, които да посещават бъдещето, но това може да стане само ако те имат корените на възрастните. Когато пристигнах тук в енорията, имаше толкова много стари хора по улиците, толкова много стари мъже и стари жени. Те се усмихваха ... Те притежават съкровище в себе си. И имаше толкова много млади хора, които също поздравяваха и се усмихваха. Нека се срещнат! Нека възрастните да дадат на младите хора способността да пророкуват, т.е. да посещават бъдещето. Това са днешните предизвикателства. И ние не се страхуваме. Приемаме новите предизвикателства, при условие че се стремим с всички средства, за да гарантираме, че нашият народ не е лишен от светлината и утехата, които произтичат от приятелството с Исус, от общността на вярата, която ги поддържа и от винаги стимулиращия и обновяващ хоризонт, който им дава смисъл и живот

(
cfr
Esort

ap

Evangelii Gaudium, 49)

. Нека не забравяме, че най-красивите страници от живота на Църквата са написани, когато Божият народ творчески се е опитал да преведе Божията любов във всеки момент от историята, с предизвикателствата, с които се е сблъсквал. Обединеният народ, Божият народ, със своя *sensus fidei*, /чувство на вярата/ което му е присъщо. Хубаво е да знаете, че можете да разчитате на една голяма изживяна история, но още по-хубаво е да осъзнаете, че ви е дадено да напишете това, което ще се случи. Тези страници не са написани. Трябва да ги напишете. Бъдещето е във вашите ръце, вие трябва да напишете книгата на бъдещето. Не се уморявайте да бъдете една Църква, която продължава да създава, сред противоречията, в болка и дори в голяма бедност, но това е Църквата-майка, която непрекъснато създава деца, създава децата, от които тази земя се нуждае днес, в началото на 21-ви век. като слушаме с едното ухо за Евангелието, а с другото - сърцето на вашия народ. Благодаря ... - Не съм свършил! Ще ви измъчвам още малко - Благодаря за тази чудесна среща. И мислейки за Папа Йоан, бих искал благослова, който ви давам сега, да бъде на Божия милувка за всеки един от вас. Той бе дал този благослов с пожеланието да бъде милувка; тази благослов, който той даде на лунна светлина.

Нека се помолим заедно, нека се помолим на Дева Мария, която е образ на Църквата. Молете се на вашия език.

Радвай се, благодатна Марийо на български

[Благослов]

Папа Франциск